

عنوان مقاله:

شیوه های آموزشی دانشمندان شافعی ایرانی در سده های سوم و چهارم هجری

محل انتشار:

شافعیان در گستره تمدن ایران اسلامی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

عبداله صفرزائی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه ولایت

خلاصه مقاله:

یکی از جلوه های بارز تمدن اسلامی به خصوص در ایران، پیشرفت علوم، فنون و دانش های گوناگون بود. در جریان پیشرفت علوم و دانش ها، ایرانیان در میان سایر ملل اسلامی نقش برجسته تری داشتند. بخش قابل توجهی از دانشمندان ایرانی در سده های نخست اسلامی پیرو مذهب شافعی بودند. دانشمندان شافعی ایران در آن دوره با سرلوحه قرار دادن ارزش های اصیل اسلامی و تلاش و جدیت در امر آموزش، مقام علم و دانش را گرامی می داشتند. آنان هم در زمینه های رفتاری و اخلاقی و هم در زمینه مسائل تخصصی یعنی: روش ها، مهارت ها و تکنیک های تدریس نهایت دقت و تلاش شان را بکار می بستند. از آنجا که خصوصیات رفتاری و اخلاقی با شیوه ها و مهارت های تخصصی دانشمندان پیوندی تنگاتنگ داشت، توجه همه جانبه آنان به این مسائل، زمینه را برای ارتقای علوم و دانش ها فراهم آورده بود. از این رو، در کنار سایر عواملی که منجر به درخشش علوم و فنون در تمدن اسلامی گردید، یکی از عوامل تاثیرگذار در این باره نقش دانشمندان این دوره به خصوص خصوصیات اخلاقی و شیوه های آموزشی آنان بود. هدف از نوشتار حاضر تبیین شیوه های آموزشی دانشمندان شافعی ایران در سده های سوم و چهارم هجری و تاثیرات آن بر پیشرفت علوم، دانش ها و فنون آن دوره است. این نوشتار به روش توصیفی - تحلیلی و در برخی موارد به روش مقایسه ای نگاشته شده است. تبیین و بازنمایی شیوه های آموزشی و دانشمندان شافعی ایران در سده های سوم و چهارم می تواند الگویی برای بسیاری از مراکز آموزشی، معلمان و اساتید باشد.

کلمات کلیدی:

اسلام، ایران، دانشمندان، آموزش، شافعی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1193703>

